

- 1827.—1843. *Vilibald Tacher*, ob enem gvardijan in častni meščan ptujski.
 1843.—1845. *Paul Kaneler*, rojen na Hajdinu.
 1845.—1846. *Maksimiljan Majerič*, rojen v Kicaru, občina te župnije.
 1846.—1847. *Ludvik Pečko*, Varaždinec, ob enem gvardijan ter pisatelj kronike tega samostana.
 1847.—1848. *Alojzij Kremser*, ob enem gvardijan.
- 1848.—1854. *Vilibald Tacher*.
 1854.—1868. *Maksimiljan Majerič*, ob enem gvardijan.
 1868.—1879. *Karol Cučko*, rojen na Ščavnici, župnije sv. Jurija.
 1879.—1891. *Benko Hrtiš*, rojen pri sv. Lovrencu na Dravskem polju l. 1833.
 1891.—? *Klement Šalamun*, rojen v župniji sv. Bolfanka pri Bišu l. 1839. (Dalje.)

Izprehod na Notranjsko.

(Spisal dr. Fr. L.)

(Dalje.)

Pot na Otlico.

sem urno pot naprej in tako sem skoro po dveurni hoji došel svojo potno družbo. Tu smo

počivali in ob tem ozirali se nazaj in naprej. Zgornjo Vipavo, kolikor smo je obhodili doslej, zakriva že hrbet našega Kovka, po katerem se vspenjamo: tem lepše pa se pred nami razgrinja dolinja Vipava na desni in levi goriške ceste. Od Lozic namreč do Šturij se razteza vipavska dolina od jugovshoda proti severozapadu, od Šturij naprej pa se vije zapadno proti Gorici. In ta del je bil sedaj pred našimi očmi.

Prav lep prizor se nam ponuja tukaj na sredi gorske poti. Bližnja vipavska dolina se vidi prav razločno, daljne gore se pa zavijajo v tanko meglico — poletni dim. Blizu sebe ne vidiš drugega kakor pečine, večje in manjše skale, peščena brda, semtertje kako travico.

Udarimo jo naprej! Pot ni gladka in položna, pa tudi ne preveč razdrta in strma. Ob vročini je hoja todi gori dovolj huda, zlasti popoldne, ko se solnce upira naravnost v tvojo hrbet; nevarna pa je samo ob burji ali ob hudem mrazu in snegu, kakor sta v predlanski zimi dva možaka tukaj našla nesrečno smrt.

Četudi je pot pusta in utrudljiva, vendar hodijo jako pogostno po njej bližnji Gorjani. Todi gre glavni gorjanski promet s ptujim svetom. Gorjan, moški ali ženska, oprta si doma zjutraj na vse zgodaj svoje breme drv ali koš bukovega oglja, in hajdi v Ajdovščino! Četudi nese težko, vendar ne čuti teže, da si le prisluži bore novčiče. A ne nabira si zakladov s takim delom, pri katerem trpi kakor tovorna živina, marveč le kruha si služi, katerega mu ne dajejo njegove domače skale. VAjdovščini namreč prodá drva ali oglje, za skupiček pa kupi turščične moke ali soli, in s takim bremenom se vrača domov. Ob deveti ali deseti uri dopoldne je ob poletnem času naš Gorjan že zopet doma in gre takoj na drugo delo. Veselilo me je iz srca, da sem se tudi sam potil po tisti poti, po kateri se poté ubogi naši